

HETTY LUITEN

**Verdwenen op
IJsland**

ABCOUDE
GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

Dag 0

Ze had helaas geen plekje bij het raam gekregen en hoewel Ilse al veel vaker gevlogen had, vond ze dat deze keer echt jammer. Niet dat er onderweg veel meer te zien zou zijn dan op andere reizen. De zon scheen boven de wolken, zoals altijd als je overdag vloog. Maar de eindbestemming van de reis... wat zou ze daar graag een glimp van opvangen. Toen er na bijna drie uur vliegen een opgewonden gemompel en hier en daar zelfs geroep opsteeg vanaf de raamkant, kon ze zich dan ook niet inhouden. Ze maakte de riem los, die ze net had vastgedaan omdat de lampjes waren gaan branden en keek haar burens smekend aan: 'Mag ik alsjeblieft ook even kijken?' Zonder echter op een reactie te wachten boog ze zich over de twee mensen heen. Haar hart sloeg op hol toen ze ver onder het vliegtuig land in beeld kreeg. IJsland, haar droomland. Daar was het!

'Fasten your seatbelt! We are landing.' Een hoogblonde stewardess tikte haar op de schouder en met rode wangen en stralende ogen draaide Ilse zich om en knikte dat ze

haar begrepen had. IJsland! dacht ze opgetogen. *Here I come!*

Sinds Ilse op een reisbureau werkte, was dit haar grootste wens. Ze wist nog goed hoe het kwam. Het was haar eerste werkdag – tweeëntwintig was ze, acht jaar geleden nu – en ze moest nieuwe reisgidsen sorteren en in de kasten leggen. Er gleed er eentje van de stapel op de vloer en die viel open op het mooiste landschap dat ze ooit had gezien. Op dat moment sloot ze IJsland in haar hart en stond het eiland boven aan haar verlanglijstje. Maar de directie stuurde haar naar Spanje of Tunesië om te zien hoe de hotels en de excursies waren. IJsland viel niet binnen hun eigen pakket. Als er een cliënt naar IJsland wilde, werd die reis geboekt via Vikingreizen, een andere reisorganisatie. En via die organisatie was het Ilse nu gelukt om gratis naar haar droomland te kunnen. Gratis... Ze glimlachte. Ja, gratis was het, het zou haar geen cent kosten, maar ze moest er wel voor werken. Hoe dan ook – mooier kon ze het niet krijgen. Twee hele weken rondreizen over dat prachtige eiland. Alles met eigen ogen zien, waar ze al zoveel over gelezen en gedroomd had en daarbij ook nog eens vertellen wat ze wist. Il-

se zou namelijk assistent-reisleidster worden. Vikingreizen had op elke busreis een leider en een assistent zitten. De leider – in dit geval leidster, want ze heette Millie had Ilse gehoord – was iemand die al vaker op IJsland geweest was, de assistent was er alleen om te helpen, maar Vikingreizen had nadrukkelijk gezegd dat ze het ook op prijs stelden wanneer een assistent het een en ander wist over de bestemming. En dat deed Ilse!

Het vliegtuig was geland, dat kon niet anders. Mensen stonden op, begonnen hun jassen en tassen te pakken, duwden anderen opzij, omdat ze het eerste buiten wilden zijn. Ilse glimlachte. Zo ging dat nou altijd. Waar was al dat gedrang toch voor nodig? Straks moesten ze toch weer wachten en het kwam vaak genoeg voor dat de laatste als eerste het vliegveld verliet.

Ook de twee mensen aan de raamkant stonden op. Ze wilden naar buiten en Ilse zat in de weg. De hele reis hadden ze niet met haar willen praten, maar nu wisten ze niet welke woorden ze gebruiken moesten om zo snel mogelijk het gangpad op te komen. Ilse ging geduldig opzij. Dit was vast een voorproefje van wat haar te wachten stond de ko-

mende vijftien dagen. Passagiers die mopperden, die het nooit naar de zin was. Ze liet ze inwendig lachend voorgaan en ving een knip-oog op van een man van midden dertig, die ook geduldig op zijn beurt stond te wachten. Hij zag er leuk uit! Prachtige blonde krullen. Vast een rasechte IJslander, dacht Ilse, terwijl ze het mopperende echtpaar volgde en na hen het vliegtuig uitstapte en op het vliegveld Keflavík van Reykjavík terechtkwam. ‘*Velkomín*’ stond er met grote letters te lezen en Ilse voelde zich ook echt van harte welkom, al zou dat gevoel over een paar minuten anders zijn, maar dat wist ze op dat moment nog niet.

Ze liet zich meevoeren met de anderen, zag net als iedereen, dat de klok niet op 17.30 uur stond, maar op 15.30 uur en haastte zich haar horloge daarmee gelijk te zetten.

‘Schiet toch op, mens!’ Haar burens. Hoe die áchter haar terecht waren gekomen, begreep Ilse niet, maar grappig was het wel. Ze liet zich meeduwelen naar de ruimte waar de tassen en koffers afgehaald konden worden en zag haar grote zwarte sporttas als een van de eerste bagagestukken verschijnen. Ze greep de tas en volgde de pijlen naar de uitgang, maar de weg werd haar versperd door een ste-

vige dame in uniform die haar onderzoekend aankeek.

‘Gōan dag,’ zei Ilse trots een van de woorden die ze er thuis moeizaam ingestampt had.

De enige reactie was echter een nors: *‘Put your bag here.’*

Ilse zette haar sporttas gehoorzaam op de band, terwijl de vrouw aandachtig naar een scherm keek. Achter haar en voor haar liepen de medereizigers vrolijk door. Die werden niet aangehouden. De man met de blonde krullen hield even in, wierp haar een vragende blik toe. Ilse wist ook niet hoe hij haar helpen kon, dus haalde ze haar schouders op en glimlachte. Daarna verdween de man uit het zicht en Ilse kon niet voorkomen dat een zucht haar lichaam ontsnapte.

De tas kwam weer tevoorschijn. *‘Open your bag, please,’* zei de beambte.

Ilse had zin om te vragen waarom, maar was bang dat dat alleen maar averechts zou werken en ze ritste haar sporttas open. Bovenin lag haar slaapzak, die ze eruit haalde. De vrouw trok haar wenkbrauwen hoog op bij het zien van de chaotische inhoud onder de slaapzak, die op het eerste gezicht uitsluitend uit plastic tassen leek te bestaan.

'What is this?' Ze wees op een van de plastic tassen. 'Zeeman' stond erop. 'Dat weet ik niet, hoor,' mompelde Ilse en keek erin. 'O, sokken. *Socks!*' Ze liet de inhoud aan de beambte zien.

'And this?'

Ilse pakte de zak van *V&D* en keek erin. 'Ondergoed.' Ze hield haar de zak onder de neus. *'Briefs and bras.'*

De vrouw kon het niet waarderen, maar Ilse wist ook niet wat ze anders moest doen. Ze wilde immers de inhoud controleren en het was toch logisch dat ze slipjes en sokken bij zich had. Ze begon zich steeds minder op haar gemak te voelen onder de onderzoekende blik. Eindelijk op IJsland en nou dit! Ze pakte de tas van Primera: *'Magazines.'* En de tas met 'C1000' erop: *'My candy.'* Ze haalde er een pakje kauwgom uit en stak het de vrouw toe. Dat had ze dus beter niet kunnen doen. De douanebeambte rechtte haar rug en keek haar vernietigend aan. Ilse schrok en begreep dat ze dacht dat ze haar had willen omkopen. Met een pakje kauwgom! Opeens moest ze vreselijk lachen. De vrouw had natuurlijk de hele dag niets te doen en zou wel even laten zien dat ze heel goed in staat was iemand te con-

troleren. Gelukkig kon ze de grote grijns die op haar gezicht wilde verschijnen, nog net inhouden.

'And here?' De beambte stak haar beide handen aan de zijkant bij de tas naar binnen, terwijl ze een argwanende blik op Ilse wierp. Ze scheen doelbewust iets te zoeken. *'I saw it on the screen,'* zei ze, alsof het een geruststelling was, maar Ilses hart begon sneller te kloppen. Wat had ze op het scherm gezien? Ze had echt geen rare dingen in haar tas. Wat kon het zijn? Ze kreeg het er warm van en op haar voorhoofd verschenen kleine zweetdruppeltjes. Ze kon niets bedenken, want ze had echt niets verdachts bij zich, maar stel dat ze toch wat vond, zou ze dan in de gevangenis gezet worden?

'This?' De vrouw haalde triomfantelijk een plat pak tevoorschijn van ongeveer vijftien bij twintig centimeter en twee centimeter dik.

'My book,' riep Ilse uit. *'Dat is mijn walvis-senboek. Eh... whales. My whalesbook.'* Ze stak haar hand uit om het pakje van de vrouw af te pakken om het te openen, maar die kans kreeg ze niet. De vrouw scheurde zelf het ca-deaupapier eraf en zag dat Ilse gelijk had. *'Walvissen en robben'* stond erop. Ze had het

van haar ouders gekregen om te gebruiken als ze de zee op zouden gaan. *'For on the sea,'* zei Ilse.

Met een nors gezicht legde de vrouw het boek weer terug. *'It made a spot on the screen,'* zei ze.

Was dit een verontschuldiging?

'Move,' zei ze.

Ilse duwde het boek terug aan de zijkant en met trillende vingers ritste ze haar tas weer dicht. Ze wilde weglopen, maar herinnerde zich wat ze thuis in de boeken gelezen had. Wat er ook gebeurt, altijd bedanken. Scandinaviërs en dus ook IJslanders bedankten altijd voor alles, zelfs als ze niet eens meer wisten waar ze nog voor moesten bedanken. *'Takk,'* zei Ilse dan ook, bedankt.

Er verscheen een flauwe glimlach op het gezicht van de vrouw en een kort knikje zei dat alles weer goed was. Ilse pakte haar tas en liep door. Rechts was de taxfreeshop, maar kopen kon ze niets, omdat ze nog geen IJslands geld had. Dat was immers moeilijk in Nederland te krijgen. Recht voor haar zag ze een bankautomaat waar twee mensen voor stonden. Haar beide burens uit het vliegtuig! Hoe kregen ze het voor elkaar om nog niet buiten

te zijn? Ilse grijnsde en ging achter hen staan.

‘Zie je wel? Ik heb gelijk!’ riep de buurvrouw uit. ‘Je moet mijn pincode intoetsen als je mijn pasje gebruikt. Zo krijgen we nooit geld. Laat mij nou maar.’

‘Nee, natuurlijk niet. Als ik pin, moet ik mijn code gebruiken. Pincodes zijn persoonlijk, snap dat dan, mens.’ Geïrriteerd drukte hij opnieuw allerlei cijfers en toetsen in. Ilse keek om zich heen en zag nog een automaat. Ze pakte haar tas van de vloer en liep een paar meter verder. Binnen de kortste keren had ze een handvol IJslandse kronen die ze enthousiast bekeek.

‘Ilse?’ Een vrouw van ongeveer haar eigen leeftijd kwam op haar af.

‘Helemaal en jij moet Millie zijn.’

‘Precies. Welkom op IJsland. Waar bleef je zolang? Ik sta al een kwartier op je te wachten.’

‘Ze wilden me er niet door laten bij de douane.’

‘Wat? Had je smokkelwaar bij je? Toch geen drugs?’

‘Joh, natuurlijk niet. Het was een vergissing.’

Millie keek Ilse even met gefronst voor-